

K. Līb
Laikraksts iznāk trīs reizes nedēļā: trešdienās, piektā dienās un svētdienās

UZVARAS CELŠ

Latvijas Komunistiskās partijas Livānu rajona komitejas un Livānu rajona Darbaļaužu deputatu padomes organs

Nr. 76 (874)

Piektdien, 1956. g. 29. jūnijā

7. gads

Izslaukumu kāpināšanai patreiz vislabākais laika posms

Ieslēdzoties socialistiskajā sacensībā ar Igaunijas PSR, mūsu republikas darbarūķi apņēmās sestās pieiegades uzdevumu izpildīt jau 1958. gadā. Jau šegad piena izslaukumi kolchozās jāpalieina, salīdzinot ar pagājušo gadu par 35 procentiem. Uz 100 ha lauksaimnieciski izmantojamās zemes jāiegūst 175 cent piena.

Padomju Latvijas darbaļaužu uzņemtās saistības ir reālas un izpildāmas. Par to liecina labāko rajonu, kolchozu un slaucēju pieredze. Ievērojami paaugstinājuši piena produkciju Kīgas, Bauskas, Dobēles un daudzu citu rajonu kolchozi. Jāatzīmē, ka arī mūsu rajona atsevišķi kolchozi valielinājuši piena ieguvī.

Tomēr jāsaka, ka visumā rajonā piena ieguve sliktā. Uz 1. jūniju caurmērā par rajonu piena izslaukumi uz vienu govi paauguši tikai par 21 litru, bet piena kopieguve, salīdzinot ar iepriekšējo gadu, sastāda tikai 99,9 procenti.

Salīdzinot piena ieguvī pēdējos gados, redzams, ka mūsu rajonā piena kopieguve ar vrien samazinās. Piemēram, ja 1954. gadā rajonā izslauca 4773 tonnas tad 1955. gadā 4045 tonnas, t. i. par 728 tonnām mazāk. Uz 100 ha lauksaimnieciski izmantojās zemes 1954. gadā iegūti 133 cent piena, bet 1955. gadā 116,5 cent.

Vadoties no kolchozu ražošanas plāniem, šogad rajonā jāiegūst 5584 tonnas piena, vai no govs jāizslauca pavisam gadā 1632 litri. 8 mēnešu laikā esam ieguvuši 1715 tonnas, uz 1. jūliju būs 2358 tonnas.

Tāpēc atlikušajos trijos mēnešos rajonā jāizslauca 3226 tonnas piena. Ja jūnīja mēnesī caurmērā rajonā no govs izslauca dienā 6,7 litri piena, tad, lai izpildītu plānu un sekmīgi veiktu sestās pieiegades pirmā gada uzdevumu, mums dienā jāizslauca 10,9 litri piena no govs. Saprotams, pie noteikuma, ja rajonā būs tikpat slaucēju govju kā uz 1. jūniju.

Tomēr tas ir tikai plāns, bet mēs esam uzņēmušies paaugstinātās saistības sacensībā ar Preiļu un Krustpils rajoniem. Tāpēc jāiegūst vēl vairāk piena no vienas govs katrā kolchozā, visā rajonā.

Uzdevums viens — jāizbeidz ieesaknojusies bezatbildība, jāizvērš cīņa par piena produkcijas palielināšanu, ūjā cīņā jāiesaistās visām partijas un komjaunatnes organizācijām, kolchozu aktivam, jāizmanto saimniecīkie, propagandas un materiālās ieinteresētās līdzekļi. Kolchozniekiem jāiegūst šogad 170—175 cent piena uz 100 ha lauksaimnieciski izmantojamās zemes.

Uzdevums izpildīts

Mūsu kolchozam jāatbild par vietējās nozīmes ceļa Sergunta — kolchozs „Cīpa” viena kilometra gara gabala remontu. Iestājoties ceļu remontu mēnesim, mēs, kolchoza „Uzvara” kolchoznieki, pildot šo valstisko pienākumu, celu darbos norīkojām pa 5 cilvēki no katras kompleksās brigades un divas kolchoza automašīnas. 20 cilvēku liela grupa savu 5 dienu laikā godam veica savu pienākumu un mūsu ceļa gabals vairs nedaris kaunu kolchozam. Darbos čakli strādāja visu brigāžu kolchoznieki, it sevišķi šoferi bb. Lāzdāns un S. Gadzāns, kuri dienā veica pa 13—14 reisus uz 3 km attālo balasta karjeru.

Kolchoziem „Cīpa”, Kalīpina vārdā nosauktajam un Čapajeva vārdā nosauktajam, kuriem arī jālabo ceļš Sergunta — kolchozs „Cīpa”, darbs jāveic obligati, neskatoties uz to, kas ceļš nav kolchoza teritorijā.

I. Pundurs,
kolchoza „Uzvara”
priekšsēdētājs

Sagatavo pakaišu kūdru

Labi pakaišu kūdras sagatavošana veicas kolchozā „Dzintene”. Tuvējā sūnu kūdras purvā ik dienas strādā pa 8—10 cilvēku — no katras kompleksās brigades pa 2—3 raceji. Izraktos kieģelišus tūlīt izklāj žāvēšanai un mazliet apžuvušus sakrauj „zaķos”, kur tie izkalst pilnīgi. Sausā kūdra viegla un mīksta kā pūkas — neatsverams pakaišu materials. Patrelz jau izrakts tuvu pie 800 kubikmetru, daļa izzāvēta un sakrauta grēdās.

Katrai kolchoznieka ģimenei doti uzdevumi: izrakt un izzāvēt pa 50 kubikmetru. Šis pasākums no arteļa biedru puses tiek labi atbalstīts, jo racēji caurmērā dienā no pelna pa 2—3 izstrādes dienas un 10—15 rubļu naudas.

Kolchoza „Dzintene” laudis plāno šogad sagatavot pakaišu materialu vismaz 2000 kubikmetru. Kieģeļu saimniecības arteļis „Strauts” pārmetumu pelna par cukurbiešu neravēšanu. Daudzām lopkopēm arī piefermas lauciņi neapkopti.

A. Zemzars

Skolēni iet kopsoli ar sava dzimtā kolchoza ļaudīm

Kolchozā „1. Maijs” 3. komplexsajā brigadē ir noorganizējusies vēl viena īpatnēja brigāde. Tās locekļi ir jaunie laukkopji — Vanagu 7-gadīgās skolas skolēni. Savu brigādes vārdu tā neapšaubāmi attaisno, jo visi 10 locekļi sava brigadiera Miķeļa Čivča vadī-

Redakcija Livānos, Rīgas ielā 33. Tālrūpi: redaktoram 41, redakcijai 58. Numurs maksā 10 kapeikas

Divu kolchozu sacensība

(kolchozi „Strauts” un „Brīvais zemnieks”)

Socialistiskā sacensība ir varens ierocijs tautas rokās darba ražīguma celšanai.

Ar socialistiskās sacensības palīdzību tiek radīta lielāka atbildības sajūta par savu darbu. Savstarpēji sacenšoties lauksaimniecības arteļi „Brīvais zemnieks” un „Strauts” šogad labāk veikuši pavasara sēju un gatavojas sienas pļaujai.

Lai pārbaudītu sacensības rezultatus šā gada 26. un 27. jūnijā šo kolchozu laudis viesojās vieni pie otriem.

Strautiešiem labi patika lauksaimniecības arteļa „Brīvais zemnieks” III laukkopības brigadē, b. Kalīpina posmā redzētie agri sētie un krietni sazēlušie linu lauki, par kuriem jau šodien var teikt, ka tie dos varenu ražu.

Atzinību pelnīja arī komjauniešu kukuruzas lauki, kas cītīgi kohti rāda labus rezultatus.

Lauksaimniecības arteļa „Strauts” lopkopēs priecājās par slaucējas b. M. Cērmenieces piefermas laucīpā iesēto kukuruzu, kura kopējai solaī sola bagātu ražu. No šejienes lauksaimniecības arteļa „Strauts” labākā slaucēja L. Silava aizgāja ar ciešu apņemšanos nākošā gadā sēt kukuruzu savā piefermas laucīpā.

Prieks bija pakavēties arī pie I brigades b. A. Jeduša posma labi kopējaiem cukurbiešu laukiem.

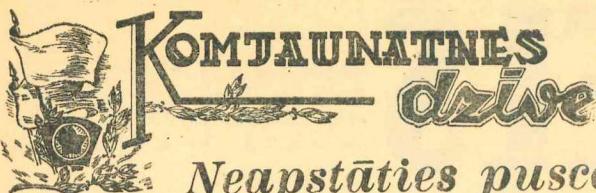
Tācu ir arī savi trūkumi. Neieprieinoša aina redzama II laukkopības brigadē, kur usnēm un balandām aizsāgušajos laukos cukurbietes grūti saskatāmas. Tāds pat stāvoklis arī linu druvās.

Pie strautiešiem arī bija daudz laba un pamācoša. Pamatoti strautieši lepojas ar savām cūkām un labi koptajiem bekoniem. Atzinību pelnīja jaunietes A. Vuškārnieces posma cukurbiešu lauki. Lauksaimniecības arteļis „Strauts” pārmetumu pelna par cukurbiešu neravēšanu. Daudzām lopkopēm arī piefermas lauciņi neapkopti.

E. Iesalniece

pas rosīgi kopj savus sējumus, lai rudenī iegūtu krietnu ražu. Te arī izvirzījusies savi darba pirmsrindnieki, kā, piemēram, Evalds Čivkulis un Veneranda Pudāne, kuriem darbs veicas sevišķi labi.

S. Gromucha

Neapstāties puscelā

Latvijas Ļeņina Komunistiskās Jaunatnes Savienības CK II plenuma lēmumā uzsvērts, ka lauku komjaunatnes organizacijām jāuzņemas visa atbildība augstu kukuruzas rāžu iegūšanas jautājumā, jāorganizē komjauniešu jauniešu posmi, kur katram komjaunietim jāiesēj, jākopjukuruza 0,2—0,3 ha platībā, ik dienas jāpapildina agrotehniskas zināšanas—jāmācīcās, apgūtais jāievieš praksē. Kā par šī lēmumu izpildi cīnās kolchoza „Sarkanais karogs“ komjaunatnes pirmorganizacija, pirmorganizacijas sekretare b. Kozlovska.

Ziemā, kad organizējās komjauniešu jauniešu kukuruzas audzēšanas posms, b. Kozlovska, aizbildinoties ar mācībām technikumā, maz interesējās un neko nedarija, lai komjaunieši jaunieši mācītos, izlasītu viselementārākos kukuruzas audzēšanas agrotehnikas jautājumus. Par mācībām te arī šodien nevar būt runas, jo bibliotekā nav literatūras, paīga jaunajam kukuruzas audzētājam, nav ne vitrinu, ne stendu, ne plakatu, kas propagandētu kukuružu kā vērtīgāko lopbarības kulturu.

Kolchoza bibliotekā atrodamas divas brošuras par kukuruzas audzēšanu. Viena krievu valodā par sēšanu, otra latviešu valodā par kopšanu. Kā vietas izmanto dzīvē, darbā? Pirmo ir lasījusi tikai komjauniešu jauniešu posma posminiece b. Grigorjeva, bet otro neviens no jauniešiem pat rokā nav turējis. Jājautā, kā tad veicas ar darbu?

Komjauniešu jauniešu posms sējas laiku sagaidīja nesagatavojies, jo pašiem par kaunu sēju veica kolchoznieku sagatavotā laukā, pie kam sējā nepiedalījās visi

B. Glušins

Jauni paņēmieni bekoncūku nobarošanā

Kā zināms, cūkkopība ir augsti produktīva lopkopības nozare. Sevišķi lielas priekšrocības ir bekoncūku nobarošanai, kurā barība tiek izmantota visracionālāk un ar vislielāko ekonomisko efektu. Gada laikā uz vienu vietu cūkkūti var nobarot divas bekoncūkas, bet tikai vienu speķa cūku.

Latvijas kolchozi un padomju saimniecības jau sen audzē bekoncūkas. Taču bekoncūku barības devās ievērojamu daju sastāda deficitā barība — pilnpiens un vājiens. Nobarošanas laikā katra cūka patēri 200 un vairāk kilogramu vājiemu. Ja nemam vērā, ka mūsu republikā audzē simtiem tūkstošu bekoncūku, tad viegli saprast, kāds milzīgs daudzums šā vērtīgā pārtikas produkta tiek izlietots cūku barībai.

Kā šo barību, kas bagāta ar olbaltumvielām, aizstāt ar citu? Šo jautājumu cenšas atrisināt Latvijas Lopkopības un veterinārijas instituta zinātniskie līdzstrādnieki. Kri-

muldas izmēģinājumu saimniecībā vienīgi divus gadus pētīja bekoncūku nobarošanu bez pilnpiena un vājiemu. Nobarošanai atlasīja vairāk nekā 100 divarpus un trīs mēnešus vecu sīvēnu. Nobarošanu galvenokārt izdarīja vasarā un rudeni. Tas ir ļoti izdevīgi, jo ir iespējams izmantot lēto zaļbarību — aboliņu, lucernu, vīķauzas, kā arī kartupeļus.

Nobarošanas laikā vairāk nekā 50 procenti barības devas bija sullīgā barība — kartupeļi un zaļā masa. No lopkopības produktiem katram dzīvniekiem, no divarpus mēnešu vecuma līdz bekona kondiciju sasniegšanai izlietoja 16 kilogramu gaļas un kaulu miltu.

Lai gan dzīvnieki nesaņema vājiemu, vienam kilogramam svara pieauguma bija vajadzīgas tikai 4,4 barības vienības. Sīvēnu vidējais svara pieaugums diennaktī bija 720 grami. Sešus mēnešus vecas cūkas dzīvvarā sasniedza 90—100 kilogramus un deva augstvērtīgu bekonu.

Pie celtniekiem

Kūsa darbs visos Līvānu celtnieciņas kantora objektos. Tuvojas nobeigumam rajona rūpkombinata strādniekiem ceļamā dzīvojamā māja. Te pēdējos darbus veic krāsotāji. Pie pasta topošajā grāmatū veikala ēkā apmetēji un mūrnieki steidz nobeigt savu kārtu, lai dotu vietu galdnikiem un krāsotājiem.

Neapklustot ne mīkli dzied savu dziesmu frezeri un ripkzāgi galdniki darbīcā. Smaržo svaigi ēvelētas skaidas. Te pie atsevišķu logu detaļu apstrādes atrodam galdniki darbīcas labāko galdniku Jāzepu Bojāru, kas par galdniku šajā darbīcā strādā jau devīpus gadus. Viegli, it kā priečādamās slīd ēvele pa apstrādājamā loga rāmja virsu. Painteresējāmies, kam gatavo šos logus.

Biedrs Bojārs labprāt paskaidro: „Vanagu 7-gadīgajai skolai. Jānogludina kā spogulis, lai nākošajai paaudzei nebūtu ko žēloties, ka rupji apstrādāts.“

Bet ne jau tāpēc viņš cēsas. Tā b. Bojārs strādā katru reizi un ik dienas. Ar savu darbu, labas kvalitates produkciju viņš nodrošinājis sev labākā galdnika slavu celtnieciņas kantori. Ik mēnesi viņš pārsniedz darbu plānu par 150—160 procentiem un izvirzījies socialistiskās sacensības priekšgalā.

„Darba kvalitate un arī padarītā darba daudzums lielā mērā atkarīgs no materīla“ saka b. Bojārs, „no tā kvalitates, sausuma, bet mums kā jau vienmēr to piegādā kampaņveidīgi, nav kokmaterīala rezerves, tādēļ nereti darba diena jāpavada ar nepilnu slodzi, bet gribas ik dienas vairāk un vairāk veikt, lai ātrāk un labākus dzīvokļus sapēmtu mūsu dzimtās pilsētas iedzīvotāji, lai guīšķas un patīkamākas kļūtu mūsu rajona skolu klases!“

J. Leja

Līdz šim uzskatīja, ka bekoncūkas nevar nobarot, nedodot tām lopkopības produktus. Krimuldas izmēģinājumu saimnieciņas zinātniskie darbinieki pirmo reizi sekmīgi nobaroja bekoncūkas, nedodot tām ne pilnpieni, ne vājiemu, ne gaļas un kaulu vai zivju miltus. Visus šos barības veidus aizstāja ar parastajiem zirņiem. Septiņu mēnešu vecumā šādi barotu pusecūcu dzīvvars bija 92 kilogrami. Tie deva tikpat vērtīgu bekonu, kā cūkas, kas bija saņēmušas parastās barības devas. Šogad šos izmēģinājumus turpinās.

Ieviešot kolchozos un padomju saimnieciņas institūta izstrādātās jaunās barības devas, kurās vājiemu aizstāj gaļas un kaulu vai zivju milti un zirņi, radīsies iespēja ievērojami paplašināt bekoncūku nobarošanu. Tas arī jaus palētināt bekona ražošanu un katru gadu ietaupīt simtiem tūkstošu litru pilnpieni un vājiemu.

M. Borisovs

Labības dalīta novākšana

Komunistiskās partijas XX kongresa Direktīvās par sesto piecgadu plānu sevišķa vērība veltīta graudaugu dalītas novākšanas plašai ieviešanai. Labības dalītās, jeb kā to dažkārt dēvē divu fazu novākšanas paņēmienā būtība ir tā, ka, graudiem sasniedzot vaska gatavību, labību vispirms nopļauj ar plaujmašīnu un tad pēc divām — trim dienām nokuļ ar kombainiem, kam pierikoti vārpas uztvērēji. Šis paņēmienās dod iespēju ievērojami paātrināt labības novākšanu.

Mašīnu un traktoru staciju, kā arī padomju saimnieciņu pagājušā gada pieredze rāda, ka, pareizi lietojot jauno labības novākšanas paņēmienu, ievērojami samazinās ražas zudumi un palielinās graudu kopievākums. Piemēram, Krasnodaras novada Novo-Mišastovas MTS mechanizatori kādā kolchozā sadalīja 50 hektaru lielu miežu lauku divās daļās. Vienā no tām mechanizatori novāca rāžu dalīt, bet otrā — pēc parastā paņēmienā ar kombainu. Izrādījās, ka tai plātībā, kur miežus novāca dalīti, ieguva caurmērā 35 centnerus graudu no hektara, bet novācot pēc parastā paņēmienā ar kombainu, — 32 centnerus no hektara. Dalītās novākšanas paņēmienās ir ekonomiski izdevīgs arī tāpēc, ka tas ievērojami samazina darba patēriņu viena centnera graudu rāžošanai. Kuļot labību no vāliem, graudus var nosūtīt tieši uz elevatoriem, nemaz neapstrādājot tos kuļamklonos. Tādējādi kolchozi ietaupīt daudz izstrādēs dienu.

Lai labības dalītā novākšana noritētu sekmīgi, šīs darbs prasmīgi jāorganizē. Prakserāda, ka labību nedrīkst novākt pārāk agri; tomēr arī novēlota labības novākšana rada lielus graudu zudumus. Labības dalītā novākšanu vislabāk uzsākt, kad 70—75 procenti graudu vārpās sasniegūši vaska gatavību. Šai gadījumā graudi vālos pilnīgi nobriest divās trijās dienās.

Novācot graudaugus dalītī, liela nozīme ir pareizai plaušanas augstuma noregulēšanai. Dažkārt nepieredzējuši mechanizatori nopļauj labību pārāk zemu. Rezultātā vārpas nenoturas uz rugājiem un līela daļa vārpas pieskaras pie zemes, vāli slikti žūst un graudu nogatavošanās aizkavējas. Turklat zemu plaujot, sevišķi lietainā laikā, vāli piegulst pie zemes, tiem cauri izaug nezāles. Tas viss apgrūtina kombainu vārpu uztvērēju darbu, mazina agregatu ražīgumu, palielina graudu zudumus.

MTS mechanizatori un speciālisti, novācot labību dalītī, lietoja kombainu grupu darba metodi. Savus rāžas novākšanas agregatus viņi koncentrēja tajos labības masivos, kur graudi visagrāk bija sasniegūši vaska gatavību. Ar šādu darba paņēmienu vālos noblautā labība tika ātri novākta un izkulta.

Rāžas dalītā novākšanas paņēmienā līetošana un tā prasmīga savienošana ar parasto graudaugu novākšanas paņēmienu, kur lieto tikai kombainu, dod iespēju kolchozēm un padomju saimnieciņām ievērojami paātrināt labības novākšanu, samazināt rāžas zudumus un palielināt graudu kopievākumu.

J. Skibnevskis,
V. Rosakovs,
inženieri

Pa „Uzvaras Cēlā“ materialu pēdām

Pastnieki savu darbu uzlabojuši

Mūsu laikraksta 18. maija numurā rakstījām par ienākušajām sūdzībām, kad vārākos gadījumos Līvānu pasta pastnieki pasūtītājiem abonēto laikrakstu vietā piegādā citus un daži pat pasūtītos nesāpēm.

Sakaru kantora priekšniece redakcijai ziņo, ka pastnieki brīdināti, lai turpmāk

Nav pieļaujama arī pārāk augsta labības plaušana. Smagi vāli noliec garos rugājus, labības masa nogulstas gandrīz līdz pašai zemei un slikti kalst, kas apgrūtina vārpu uztvērēja darbu. Daudzī novērojumi liecina, ka vislabākais labības plaušanas augstums ir 20—25 centimetri.

Lai kombaini, kam pierikoti vārpu uztvērēji, strādātu normāli, jānodrošina pareizs vālu izvietojums. Pērn dažiem mechanizatoriem plāvums nesaņiedza pat pusi no normalā plaujmašīnas darba platuma. Rezultātā atstatums starp vāliem bija mazāks par diviem metriem. Tas neļauj kombainam brīvi izbraukt starp vāliem un tos uzvert.

Svarīga nozīme ir arī vāla platumam un augstumam. Pārāk plats un augsts vāls apgrūtina vārpu uztvērēja un kuļmašīnas darbu. Tāpēc, plaujot labību, pastāvīgi jāraugās, lai vāli nebūtu platāki par 130 centimetriem un augstāki par 25 centimetriem. To vislabāk panākt, noregulējot plaujmašīnu uz vismaz divām trešdaļām darba platuma.

Pērn atsevišķu MTS mechanizatori, lietojot labības dalītās novākšanas paņēmienu, brauca laukam apkārt. Tāpēc viņiem daļa no vāliem, kas izveidojās, plaujmašīnai virzoties šķēršām slejai, gūlās uz zemes. Tas radīja papildu grūtības strādājot ar kombainu, un palielināja rāžas zudumus. Tāpēc labību sevišķi lielos masivos vajag plaut nevis, braucot laukam apkārt, bet gan tikai pa siejas garākajām malām, kas sakrīt ar aršanas virzienu. Šāds plaujmašīnas darba virziens rada vislabākos apstākļus, lai augstražīgi nodarbinātu kombainus un samazinātu graudu zudumus.

MTS mechanizatori un speciālisti, novācot labību dalītī, lietoja kombainu grupu darba metodi. Savus rāžas novākšanas agregatus viņi koncentrēja tajos labības masivos, kur graudi visagrāk bija sasniegūši vaska gatavību. Ar šādu darba paņēmienu vālos noblautā labība tika ātri novākta un izkulta.

Rāžas dalītā novākšanas paņēmienā līetošana un tā prasmīga savienošana ar parasto graudaugu novākšanas paņēmienu, kur lieto tikai kombainu, dod iespēju kolchozēm un padomju saimnieciņām ievērojami paātrināt labības novākšanu, samazināt rāžas zudumus un palielināt graudu kopievākumu.

Redaktora v. i. A. STARIS